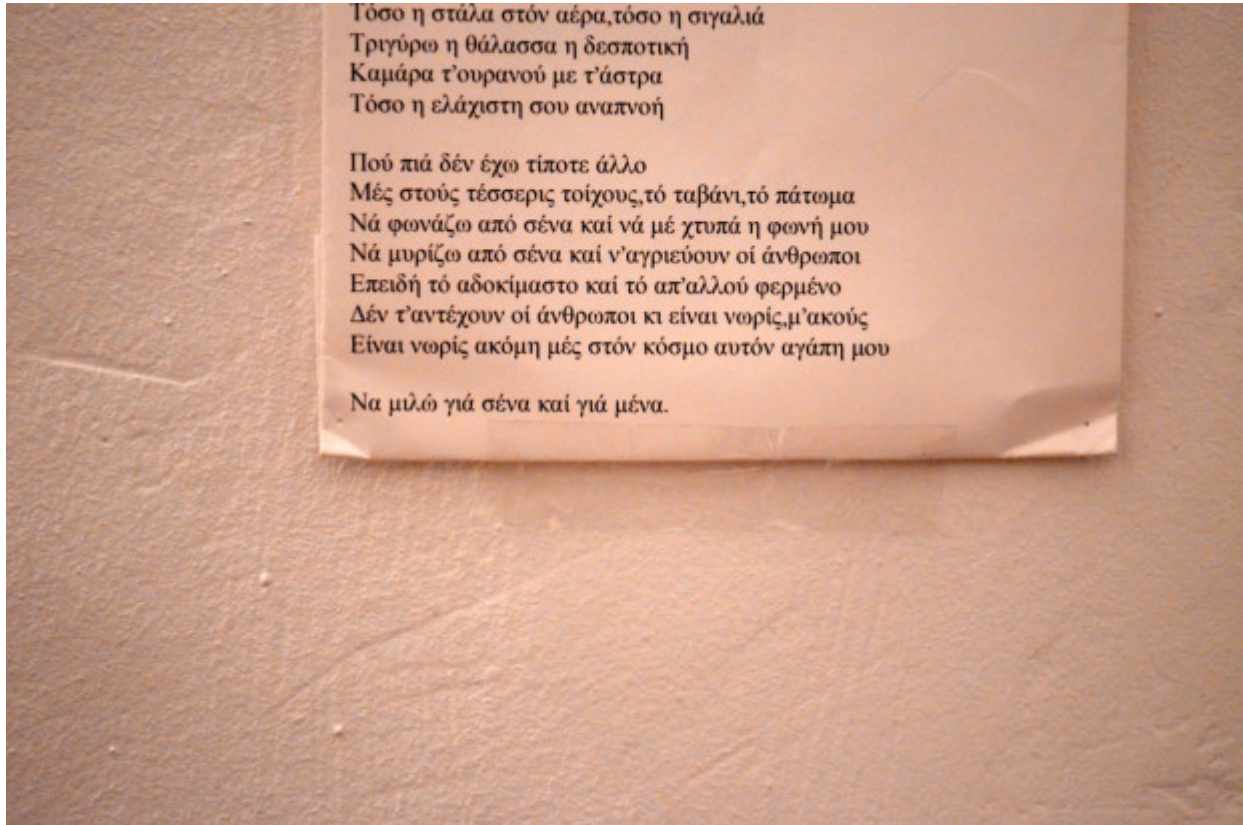

Οδυσσέας Ελύτης “Το Μονόγραμμα” - Διαβάζει η Καρυοφυλλιά Καραμπέτη

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Έτσι μιλώ για σένα και για μένα.....
Επειδή σ' αγαπώ και στην αγάπη ξέρω
Να μπαίνω σαν Πανσέληνος
Από παντού, για το μικρό το πόδι σου μες στ' αχανή σεντόνια
Να μαδάω γιασεμιά - κι έχω τη δύναμη
Αποκοιμισμένη, να φουσώ να σε πηγαίνω
Μεσ' από φεγγερά περάσματα και κρυφές της θάλασσας στοές
Υπνωτισμένα δέντρα με αράχνες που ασημίζουνε
Ακουστά σ' έχουν τα κύματα
Πώς χαϊδεύεις, πώς φιλάς
Πώς λες ψιθυριστά το “τι” και το “ε”
Τριγύρω στο λαιμό στον όρμο
Πάντα εμείς το φως κι η σκιά
Πάντα εσύ τ' αστεράκι και πάντα εγώ το σκοτεινό πλεούμενο
Πάντα εσύ το λιμάνι κι εγώ το φανάρι το δεξιά
Το βρεμένο μουράγιο και η λάμψη επάνω στα κουπιά

Ψηλά στο σπίτι με τις κληματίδες
Τα δετά τριαντάφυλλα, το νερό που κρύνει
Πάντα εσύ το πέτρινο άγαλμα και πάντα εγώ η σκιά που μεγαλώνει
Το γερτό παντζούρι εσύ, ο αέρας που το ανοίγει εγώ
Πάντα εσύ το νόμισμα κι εγώ η λατρεία που το εξαργυρώνει

Τόσο η νύχτα, τόσο η βοή στον άνεμο
Τόσο η στάλα στον αέρα, τόσο η σιγαλιά
Τριγύρω η θάλασσα η δεσποτική
Καμάρα τ' ουρανού με τ' άστρα
Τόσο η ελάχιστή σου αναπνοή

Που πια δεν έχω τίποτα άλλο
Μες στους τέσσερις τοίχους, το ταβάνι, το πάτωμα
Να φωνάζω από σένα και να με χτυπά η φωνή μου
Να μυρίζω από σένα και ν' αγριεύουν οι άνθρωποι
Επειδή το αδοκίμαστο και το απ' αλλού φερμένο
Δεν τ' αντέχουν οι άνθρωποι κι είναι νωρίς, μ' ακούς
Είναι νωρίς ακόμη μες στον κόσμο αυτόν αγάπη μου

Να μιλώ για σένα και για μένα.

IV

Είναι νωρίς ακόμη μες στον κόσμο αυτόν, μ' ακούς
Δεν έχουν εξημερωθεί τα τέρατα, μ' ακούς
Το χαμένο μου αίμα και το μυτερό, μ' ακούς
Μαχαίρι
Σαν κριάρι που τρέχει μες στους ουραμούς
Και των άστρων τους κλώνους τσακίζει, μ' ακούς
Είμ' εγώ, μ' ακούς
Σ' αγαπώ, μ' ακούς
Σε κρατώ και σε πάω και σου φορώ
Το λευκό νυφικό της Οφηλίας, μ' ακούς
Πού μ' αφήνεις, πού πας και ποιός, μ' ακούς

Σου κρατάει το χέρι πάνω απ' τους κατακλυσμούς
Οι πελώριες λιάνες και των ηφαιστείων οι λάβες
Θα 'ρθει μια μέρα, μ' ακούς
Να μας θάψουν κι οι χιλιάδες ύστερα χρόνοι
Λαμπερά θα μας κάνουν πετρώματα, μ' ακούς
Να γυαλίσει επάνω τους η απονιά, μ' ακούς

Των ανθρώπων
Και χιλιάδες κομμάτια να μας ρίξει

Στα νερά ένα-ένα, μ' ακούς
Τα πικρά μου βότσαλα μετρώ, μ' ακούς
Κι είναι ο χρόνος μια μεγάλη εκκλησία, μ' ακούς
Όπου κάποτε οι φιγούρες
Των Αγίων
Βγάζουν δάκρυ αληθινό, μ' ακούς
Οι καμπάνες ανοίγουν αψηλά, μ' ακούς
Ένα πέρασμα βαθύ να περάσω
Περιμένουν οι άγγελοι με κεριά και νεκρώσιμους ψαλμούς
Πουθενά δεν πάω, μ' ακούς
Ή κανείς ή κι οι δυό μαζί, μ' ακούς

Μία ιδέα από το μπλογκ της Κατερίνας Τσεμπερλίδου
<https://www.youtube.com>

Πηγή: logiosermis.net